

DE JONGEN DIE LEERDE GLIMLACHEN

Een cognitieve pauze

Mijn eerste masker kwam niet als een leugen.

Het kwam als een glimlach.

Niemand nam me apart en zei: “Verberg wie je bent.”

Kinderen krijgen zelden zulke directe instructies. De lessen komen vermomd als goedkeuring. Een blik. Een knikje. Een stilte die verdwijnt wanneer je je op de juiste manier gedraagt.

Ik leerde al vroeg dat mensen zich ontspanden wanneer ik glimlachte.

Volwassenen leken minder bezorgd.

Kamers werden rustiger.

De spanning nam af.

Ik ontdekte een vreemd soort macht. Niet de macht van kracht. Niet de macht van gezag. De macht om het leven van anderen makkelijker te maken.

In het begin voelde het onschuldig.

Een kind wil harmonie zoals een plant zonlicht wil.

Maar elk geschenk heeft een verborgen prijs.

Hoe beter ik het emotionele weer om me heen leerde lezen, hoe minder aandacht ik schonk aan mijn eigen klimaat.

Ik wist wanneer anderen teleurgesteld waren.

Ik wist wanneer ze boos waren.

Ik wist wanneer ze geruststelling nodig hadden.

Maar zelden stond ik stil bij de vraag wat ik zelf nodig had.

Ik werd bedreven in aanpassen.

Die vaardigheid zou me goed van pas komen.

Jaren later zou ze me helpen werken over culturen, landen, talen en continenten heen.

Maar voordat ze een professionele troef werd, was ze gewoon een overlevingsstrategie.

Een jongen die de vrede probeerde te bewaren.

Het probleem met maskers is niet dat ze anderen misleiden.

Het probleem is dat ze werken.

Ze werken zo goed dat mensen uiteindelijk de vertolking gaan belonen.

En zodra een vertolking genegenheid, goedkeuring en erbij horen oplevert, wordt het gevaarlijk om haar af te leggen.

Je loopt het risico je publiek te verliezen.

Dus bleef ik glimlachen.

Niet omdat ik gelukkig was.

Omdat het werd verwacht.

En ergens in dat glimlachende kind leefde een vraag die me decennialang zou volgen:

Als iedereen van het masker houdt, wat gebeurt er dan met het gezicht eronder?

Ferdinando